

MÈXIC, QUÈ VIUEN ELS POBRES DE CHIAPAS

el butlletí
de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

Orientacions i objectius
 [03] **Nou curs, eleccions i JOC**
 » Comitè permanent

Llegir l'Evangeli avui
 [04] **Jesús: la resposta de Déu a la precarietat humana**
 » Jordi Fontbona

Vida del Moviment
 [05] **RdV: Amor e injustícia**
 » Andrés y Rosario
 [06] **Què fem els del butlletí?**
 » Albert Marín
 [07] **Trobada d'iniciació a la zona Baix Llobregat** » Inés Candial
 [08] **El retrobament amb Jesús i els amics i amigues al Casal de Pau**
 » Carme Paños
 [10] **Jornada de final de curs, zona Baix Llobregat**

» Albert Marín
 [10] **Podries col·laborar en algun servei a l'ACO?** » Montserrat Sidera
 [11] **Intercambio [2006] ACO**
 » David González
 [12] **Fet de Vida** » Xavier Such
 [13] **Signes d'esperança per a un món millor** » Germà Benet Arbués
 [15] **Nota del Bisbat de Sant Feliu sobre BRAUN**
 [16] **L'entrevista a Miquel Àngel Jiménez: "Només tanquen per poder guanyar més"** » Ton Clapés

Col·laboracions
 [18] **Per un habitatge digne...**
 » Eva Marín

[20] **Sobre el libro "Los curas obreros"**
 » Manolita Olmo i Jaume Ribas
 [21] **Diez consejos para los militantes de izquierda** » Frei Betto

Internacional
 [22] **La immigració subsahariana, una crida a la cooperació en el desenvolupament de l'Àfrica**
 » Plataforma d'entitats cristianes per l'emigració
 [23] **Per què la seguretat social?** » Josep Sánchez Bosch

sumari

Presentació

En sortir aquest número estarem de ple començant el nou curs, amb la nova prioritat "En un món injust ens impliquem en les situacions precàries". Hi trobareu una mostra de les implicacions d'alguns companys del moviment, d'altres cristians i de companys solidaris.

D'entrada ens cal fer esment de dos militants plenament implicats en aquestes realitats precàries i que han acabat el seu camí, ens referim a en Pedro Albacete i a en Fèlix Royo: han lliurat un bon combat, han testimoniats la seva fe.

Dins d'aquestes precarietats, la nostra fe ens porta a lluitar amb una esperança ferma en la utopia del Regne de Déu (escrit del germà Benet), les implicacions en la lluita de Braun, en les reivindicacions per un habitatge digne per a tothom, en la revolta mexicana vers un futur més just, en la lluita als barris pels drets dels més

febles, en el testimoni de vida de Joan Estrada... Són una mostra de com es va vivint el compromís en les precarietats antigues i noves de la classe obrera.

En Jordi Fontbona ens ajuda a veure en l'Evangeli com Jesús no solament s'implica en les realitats precàries del seu poble sinó que viu a fons aquestes realitats. Es el Déu de Jesús qui s'implica, s'encarna i viu la precarietat de tots nosaltres.

La Zona del Baix Llobregat ens anima a continuar la prioritat del diàleg que ens ha fet descobrir aspectes del nostre entorn per continuar amb la prioritat d'enguany dins d'aquest món d'injustícies.

Que tot això ens ajudi en la resposta que donem o que hauríem de donar a tantes situacions injustes

ÚLTIMA HORA: En tancar l'edició d'aquest Butlletí, ens arriba la notícia de la mort d'en Fèlix Royo que va morir el dijous 21 de setembre. L'encomanem a l'amor del Pare i que tots els que l'heu conegut tingueu un record per ell en la fe i la pregària.

Revista trimestral de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears
 c/Rivadeneyra, 6 8è 08002 BARCELONA
 tel. 93 412 48 88 fax 93 318 81 87 acocat@arrakis.es www.treballadors.org/aco
 Equip de redacció» Albert Marín, Enric Mateu, Josep Pascual, Cèlia Santiago, Ton Clapés, Núria Cellalbo i Jordi Joan Aymerich.
 Impressió» Papers 99, S.C.C.L.
 Disseny i maquetació» Jordi Bertran Cequiell

el butlletí

Nou curs, eleccions i JOC

COMITÈ PERMANENT

“Comencem un nou curs 2006-07, renovant el nostre compromís amb la classe obrera, plens de vida i amb ganes de transformar el nostre entorn. Amb la confiança que Déu ens acompanya i ens ajuda a no defallir, a anar sempre més lluny per descobrir la seva presència, en els llocs i en les persones que viuen amb més precarietat.” Aquestes frases del final de la Benvinguda a la Jornada General del 12 d'octubre sintetitzen bé l'esperit de l'orientació i els objectius del curs que comença.

El dossier de la Jornada General recull el Pla de Curs, la Prioritat i el Calendari d'activitats. Així doncs, en aquest breu escrit no ho repetirem, però sí que, per la seva importància, en recomanem una lectura atenta i detinguda.

En aquest espai, a més, volem ajudar a reflexionar sobre dos fets: l'un és de tipus social general i fa referència a les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya l'1 de novembre vinent, i l'altre és del moviment ACO i fa referència a la nostra relació amb la JOC.

Quan a l'ACO parlem de la nostra expansió, del nostre creixement, sempre entenem que una de les fonts és la JOC. D'aquest moviment venim molts de nosaltres i l'estimem com s'estima tot allò que de jove ens ha fet vibrar, ens ha omplert o ens ha fet gaudir. Per tant, ens sentim amb l'obligació d'ajudar la JOC ara que ho necessita. Una manera d'ajudar-la és econòmicament. Ja n'hem parlat a les zones i els grups aquestes set-

manes prèvies a la Jornada General a fi de poder ratificar aquesta ajuda econòmica el 12 d'octubre. I una altra, potser més difícil que l'anterior, és l'ajuda en TEMPS i en MANS, és a dir, ajudant com a consiliaris i consiliàries.

Un objectiu, doncs, del curs és també ajudar la JOC, econòmicament i augmentant el nombre dels que ja hi fan de consiliaris i consiliàries.

L'altra reflexió fa referència a les eleccions al Parlament de Catalunya, que com en tot sistema democràtic es produeixen periòdicament. Els nostres polítics se sotmetran a l'examen de la ciutadania l'1 de novembre. Com a cristians i cristianes, entenem que complir les obligacions fiscals, el pagament dels impostos, és la nostra primera obligació, cadascú segons els seus guanys i patrimoni. Però alhora també entenem que és raonable conèixer els projectes polítics per exigir el compliment de les promeses electorals fetes i poder votar en conseqüència.

Des de l'ACO demanem el compromís dels cristians i cristianes en l'acció polític-social, en els governs, en els sindicats i en les associacions en general, i entenem que la millora de la societat i la correcció de les injustícies és feina de tots, dels que assumeixen directament responsabilitats i de tot el poble en general que formem la societat. La revisió de vida obrera ens ensenya que corregir les causes és el principi de la solució de les injustícies.

Pedro Albacete

Us comuniquem que el nostre company Pedro Albacete, militant del grup Pujós IV, de la zona del Baix Llobregat ha mort aquest 18 de setembre de 2006. L'encomanem a l'amor

fidel del Pare i expressem als seus familiars i als membres del grup de RdV la nostra amistat i ajut en aquests moments de dolor per la seva pèrdua.

Jesús: la resposta de Déu a la precarietat humana

"M'ha enviat a posar en llibertat als oprimits... No és el fill de Josep, aquest?..." (Lc 4, 16-22)

JORDI FONTBONA
CONSILIARI DE ZONA BESÒS

En la prioritat d'aquest curs 2006/07: "En un món injust, ens impliquem en les situacions precàries", diem que com a militants d'ACO hauríem "de prendre una postura compromesa... passant de fer serveis a compartir les precarietats, a crear lligams d'amistat, a trobar-nos d'igual a igual amb els qui es troben en situacions precàries".

Jesús s'implica i es fa precarietat

L'Evangeli ens deixa molt clar que Jesús no només es va implicar per resoldre totes les situacions precàries dels altres que es va trobar (malalties de tot tipus), sinó que també va compartir i sofrir les conseqüències de les mateixes precarietats, fruit de l'egoisme humà i del "pecat"...

El text que potser reflecteix millor aquesta immersió radical en la precarietat és el de Filipencs 2, 5-12: "...Es va fer no res; prengué la condició d'esclau i es féu semblant als homes: Tingut per un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a la mort i una mort de creu."

Podem dir que Jesús va lluitar contra les situacions precàries submergint-se en aquesta mateixa situació. Fent-se precari (pessebre: "Trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora": Lc 2,12), i sofrint-ne les seves conseqüències més extremes (creu: "Quan arribaren a l'indret anomenat la Calavera, hi van crucificar Jesús amb els criminals,

l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Jesús deia: -Pare, perdona'ls, que no saben el que fan" Lc 23, 33-34).

D'aquesta manera demostrava que aquesta és l'única manera de vèncer definitivament les causes últimes de tota precarietat.

Només comptant amb el Poder i la Força de l'Amor es pot despertar i arribar a la fe en el Déu Salvador: "El centurió que estava enfront d'ell, quan veié la manera com havia expirat, digué: -És veritat: aquest home era Fill de Déu"(Mc 15,39).

Només un Déu encarnat, fins a la crucifixió, pot vèncer l'última i gran precarietat humana, la mort: "I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi" (Jn 12,32).

Només un Déu crucificat podia fer aquesta promesa a un altre crucificat: "Avui seràs amb mi en el meu Regne" (Lc 23,43).

Jesús venç la precarietat fent realitat el Regne de Déu

Déu s'ha encarnat en Jesús de Natzaret per arrencar, d'una vegada per sempre, la rel última de tota precarietat. I així fer realitat el seu Regne: "Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'Ell" (Jn 3,17).

Un regnat que comença ja aquí i ara, amb la seva vinguda: "El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres" (Jn 1,14), que Jesús va fer realitat amb la seva vida: "El Regne de Déu és enmig vostre"

(Lc 17,21), fins a arribar a la seva plenitud a la fi del temps, on tota precarietat serà vençuda: "I vaig sentir una veu forta que proclamava des del tron: -Aquest és el tabernacle on Déu habitarà amb els homes. Ells seran el seu poble, i el seu Déu serà 'Déu que és amb ells'. Eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls, i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment. Perquè les coses d'abans han passat. I el que seu al tron va afirmar: -Jo faig que tot sigui nou... Ja s'ha complert! Jo sóc l'Alfa i l'Omega, el principi i la fi. Als que tinguin set, jo els concediré que beguin a la font d'aigua de la vida sense pagar res. Els que surtin vencedors posseiran tot això en herència. Jo seré el seu Déu, i ells seran fills meus" (Ap 21,3-7).

Crida i Compromís

Però, mentre, nosaltres, militants d'ACO d'avui, portem aquesta Fe i Esperança al cor, i volem ser llevat en la pasta d'avui, tot sabent i experimentant diàriament que és una pasta molt dura. I per això necessitem ajudar-nos a "prendre una postura compromesa" personal i col·lectiva, davant les situacions precàries que ens envolten pertot arreu. I a les quals volem fer front, tot sabent que hi ha unes precarietats inherents a la pròpia naturalesa, que algunes són inevitables, com les pròpies malalties, velleja, etc. I que d'altres són fruit del món injust.

La Revisió de Vida ens ha ajudat i ajuda a mirar-les de ▶

Amor e injusticia

Revisió de Vida

ANDRÉS Y ROSARIO
GRUP RIERA DE CORNELLÀ - ZONA BAIX LLOBREGAT

Ver

Esta fue nuestra vivencia al ir a visitar a unos amigos militantes a una residencia de la tercera edad. Toda su vida en alma y cuerpo, la entregaron a la causa de la clase obrera. Durante muchos años fue delegado en la fábrica donde trabajaba. Esto le causó grandes problemas: en su carne sufrió expolios al irlo a buscar la policía a su propia casa delante de su familia para llevárselo detenido, tan solo por defender con valentía a los trabajadores con sus denuncias ante la justicia y la explotación, acción siempre necesaria en aquellos años.

Joan Estrada perteneció durante muchos años a nuestro grupo. Siempre con un testimonio y una coherencia de lucha obrera admirable. Siempre ha sido para nosotros un amigo, un militante de valores referente.

Ahora, en su última etapa de la vida, para poder estar junto a su esposa enferma de Alzheimer, que está en una residencia, ha vendido su piso para poder pagarse el estar junto a ella. Sabe Joan que a su esposa le hace falta su calor y su com-

pañía; aunque esté bien atendida, ve necesaria su presencia. Según él, su esposa ha perdido todo lo que era pero Joan se siente feliz de este amor de servicio que le ha tocado vivir en este ocaso de su vida. No obstante vive con la preocupación de que cuando los recursos económicos se terminen, si sus vidas continúan por más años, tendrá que buscar la caridad de la asistencia social a través de los mil y un papeleo para poder terminar sus días con dignidad.

Juzgar

Y ahora viene nuestra reflexión y nuestra rabia ante lo injusta que es nuestra sociedad y nos interrogamos sobre la justicia necesaria en este y en otros casos similares.

Cuando nuestros políticos se retiran, tenemos entendido que a todos les queda una paga vitalicia alta, que a algunos ni falta les hace, pues ya tienen otros ingresos. Por otro lado sabemos, que entre conferencias, consejos de administración de empresas y escribir sus propias memorias, ya tienen suficientes recursos para vivir

como reyes el resto de su vida.

Un obrero íntegro, como este militante, ha de vivir con la sombra y la angustia de que cuando se acabe su pequeño recurso de la venta de su piso, que ha sido el hogar de su vida junto a su esposa, según dice él "Si Dios nos da muchos años de vida, ¿con qué dinero tendré que vivir? ¿de la Divina Providencia?"

¡Que injusta es la vida para muchos trabajadores al final de sus días, que como este militante entregó su vida a la causa común obrera, para después, en su última etapa tenga que vivir con esa incertidumbre!

Señor, no hay derecho que hayamos hecho esta sociedad tan injusta, insolidaria y deshumanizada porque todos estamos implicados; estamos dentro del mismo barco. Pero, nos decía el propio Estrada: la fe en Dios es la fuente y la fortaleza. El amor a su esposa, para él, es la fuerza para seguir hasta que Dios los llame a su Reino. Nos dice: pero no hay que conformarse, se ha de seguir luchando; el Reino si acaso ya vendrá. ▶

▶ cara, sense por, mirant el seu "interior": les seves causes i conseqüències... Fins a arribar a les actituds, al cor. Allà on es gesta i es cou tot el que pensem, fem i vivim els humans: "De dintre el cor surten les intencions dolentes..." (Mc 7,21).

Per això Jesús, tal com diu l'Evangeli més antic de Marc, va començar la seva Missió amb aquell: "S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova" (Mc 1,15).

Així, doncs, sentint-nos cridats per Jesús que va lluitar contra tot tipus de precarietat ("miracles"), tot i sabent que no va acabar amb totes les precarietats del món, però, sí, que ens va marcar el camí de com lluitar-hi, afrontar-les i viure-les amb la certesa i confiança que no són elles el terme final del camí...

Gràcies a Jesús sabem i creiem que la màxima precarietat que és la mort ha estat vençuda.

da. Jesús ha passat al davant de tants i tantes que han lluitat i lluiten contra tota mena de precarietat, i és per això que "També nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimoni, traguem-nos tot impediment i el pecat que tan fàcilment ens subjecta, i llancem-nos a córrer sense defallir en la prova que ens és proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a plenitud" (He 12,1-2).

▶ **Actuar**

Este hecho nos ha tocado profundamente a todo el equipo. Los que hemos tenido el privilegio de haberlo conocido, reconocemos que en ACO él nos ha aportado su profundidad.

Hemos visto y vivido su lucha en el barrio y en la fábrica de Cornellà, hasta llegar al sacrificio.

Nos enseña su amor tan

profundo, que toda su vida ha sido una continua renuncia, un servir a la clase trabajadora y a su familia. Ahora, últimamente, después de tantos años, su esposa María, estando enferma, decide acompañarle hasta el final.

Dice Estrada: "Mi vida ahora es mi esposa. Éste es mi compromiso"

En el grupo leemos: Corintios 13, 1-13. El amor. Si

no tengo amor no soy nada.

Reconocemos, que saber amar es un continuo camino en las distintas etapas de nuestras vidas y decisiones de cada día.

Nosotros, la mayoría jubilados, hemos entendido que el amor no tiene jubilación, siguiendo aún aprendiendo de todos vosotros, donde Dios se manifiesta por mediación del testimonio de muchos militantes como Joan Estrada.

Què fem els del butlletí?

ALBERT MARÍN

RESPONSABLE DE LA COMISSIÓ DEL BUTLLETÍ

Actualment formem part d'aquest consell de redacció uns quants militants amb vocació "butlletinera": un (Josep Pascual), des de fa ja uns quants anys; d'altres (Enric Mateu i Albert Marín) de la fornada del 2000 i algunes "vocacions tar-

des. La primera, per "pensar la gestació de la nova criatura" i per omplir provisionalment les seccions de la revista: d'aquesta reunió, en surten les bones idees per fer-vos participar de la tasca col·lectiva sempre tenint en compte els interessos

que "faran això molt bé... té molta experiència... és el seu compromís...".

El segon "conclave" és la posada en comú d'aquells escrits que han arribat i d'aquells que no acaben d'arribar, llavors acordem fer una darrera recollida d'urgència i així en aquesta reunió deixem embastat el Butlletí amb l'esperança de l'arribada dels papers que ens permetin tancar-lo.

La tercera trobada és forçosament la de la "fumata blanca" perquè d'aquí ja ha de sortir la revista amb el projecte de pàgines i l'acabament de la correcció lingüística per poder començar el procés de maquetació i muntatge (aquesta feina tan entretinguda i professional la fa a hores intempestives en Jordi Bertran) i finalment la impressió. El seguiment de tots aquests passos els fa la Cèlia fins que més tard que aviat, de vegades surten imponderables, un nou butlletí veu la llum del sol. Malgrat tot aquí no acaben "els dolors del part" perquè la distribució algunes vegades ens fa la jugada i ve allò de "...encara no ha sortit el Butlletí?", que tots alguna vegada hem formulat. ▶

danes de la darrera hora (Jordi Juan Aymerich, Cèlia Santiago, Ton Clapés i la Núria Cellalbo -aquesta amb excedència voluntària) i tots cobrem el mateix, un denari de fe, esperança i amor.

Ens reunim per a cada número un parell o tres de vega-

militants vostres i la bona disponibilitat del possible "reporter o reportera" que tingui alguna cosa a dir.

Acabada la reunió sortim al carrer amb els nostres encàrrecs, els propis i els dels possibles contactes telefònics i informàtics d'aquells companys

Trobada d'iniciació a la zona Baix Llobregat

INÉS CANDIAL
ZONA BAIX LLOBREGAT

El 21 de maig ens vam trobar els grups del Prat i del Port que hem començat aquest any en el moviment, juntament amb un grup que fa pocs anys que és a l'ACO. Ens va convocar l'Antonio Rubio, el nostre responsable d'iniciació, amb la idea de fer-nos una mica de seguiment i de pas gaudir d'un dia de trobada. Ens vam reunir al Parc Nou del Prat de Llobregat, i vam començar amb una costellada, on entre botifarra i tros de carn vam anar obrint "espais de diàleg". Després del cafè, descansar, prendre el sol i jugar a pilota, vam anar al local de la parròquia de Sant Jordi. Allà ens vam posar a treballar. Vam valorar quatre aspectes: el grup, la zona, l'ACO i la iniciació. Us faig un resum de les valoracions que hi van sortir. Abans, cal dir que érem de 3 grups diferents i tots venim de la JOC.

El grup

-Tots hem passat de fer grup cada setmana a fer-ne ara cada 15 dies. Això té la seva part positiva perquè el ritme és més "light", però també es va dir que d'aquesta manera costa agafar el ritme, sobretot a l'hora de fer revisions de vida ja que s'allarguen molts dies.

-Els grups que tenen consiliari nou sí que han notat canvis dins del grup com a forma de funcionar.

-El grup que ha continuat amb el mateix consiliari no ha notat gaires canvis, només que s'hi han incorporat dues persones més.

-Pocs grups han fet servir el material de l'ACO. Els dos grups nous es van incorporar al moviment a meitat de curs i han estat fent revisions de vida.

La zona

-A nivell de responsables sí que estem participant al comitè de zona. Els responsables se sentien una mica perduts al principi, però valoren molt positiu la diferència d'edats de la gent, les revisions de vida... diuen que hi ha molta riquesa.

-Vam anar de la trobada de Nadal. Vam comentar les impressions. Ens ha faltat participar de les jornades de formació i d'estudi d'evangeli.

ACO

-A nivell de moviment vam assistir a la trobada del 12 d'Octubre. Vam comentar que ens va agradar tornar a viure una macro trobada amb tanta gent i que va ser molt agradable tornar a veure a molts coneguts

de la JOC. Ens va sobtar veure tants nens, cotxets, gent d'edats tan diferents... A poc a poc ens haurem d'anar acostumant a aquesta diversitat.

-A la Setmana Santa no hi va poder participar ningú.

Iniciació

-Ens hem sentit molt aollits per la zona i pel moviment. L'Antonio va venir als grups a explicar què és l'ACO i això ho valorem molt positiu.

-No ens hem iniciat en el tema de la cotització, cosa que no té gaire sentit ja que tenim el rotatge de la JOC, això ho revisarem als grups.

-Hem descobert que l'ACO t'obliga a decidir les coses per tu mateix, a ser més responsable i més adult.

-Proposem l'any que ve tornar a fer la mateixa trobada però amb tots els grups d'iniciació de la zona, ja que ens falta fer més lligam amb la resta de grups.

La trobada va acabar amb una Eucaristia. Vam gaudir d'un dia molt agradable on vam compartir les nostres primeres experiències a l'ACO. A veure si l'any que ve som més i d'aquesta manera ens anem coneixent més els grups d'iniciació.

► Fins aquí la tasca de la comissió del butlletí, una aventura plena de novetats i farcida de la confiança en la militància de tots vosaltres. Per aquestes raons us diem "No digueu NO"

d'entrada quan algú del Butlletí o un amic us demani un escrit, algun altre company o companya en fruità o bé trobarà la "idea" de la seva vida i si, malgrat el poc temps que teniu,

sentiu una "vocació butlletinera", us rebrem a Rivadeneyra amb els braços oberts.

Recordeu la màxima de Sant Ignasi: "En tot servir i estimar."

El retrobament amb Jesús i els amics i amigues al Casal de Pau

Exercicis d'estiu 2006

CARME PAÑOS
GRUP BADIA / ZONA VALLÈS OCCIDENTAL

Durant cinc dies del mes d'agost dinou persones ens vam trobar al Casal de Pau d'Arbúcies per pregar i retrobar-nos amb Jesús. L'Oriol Garreta, delicat de salut, però amb el bon humor de sempre, ens ha guiat i acompanyat. Cal agrair molt el seu treball i acompanyament.

Aquests dies he sentit Jesús al meu costat, com em dóna la mà, m'acompanya i m'omple de pau interior. He trobat Jesús en els companys i les companyes, hem compartit alegries, patiments, experiències, inquietuds i sentiments. He vist Jesús en la natura que envolta la casa, en les passejades pel bosc, en el soroll de l'aigua del riu i mirant els estels a la nit...

He reflexionat amb els textos de l'evangeli que ens proposava l'Oriol i he redescobert Déu que surt al nostre encontre, que viu amb nosaltres, que ens crida a la conversió, que ens qüestiona en el nostre camí per la vida, que ens anima i ens dóna força per seguir endavant.

Senzillament aquests dies d'exercicis he deixat que Déu m'agafi en la pregària i reconec que és una experiència extraordinària.

Quan em van demanar que fes aquest escrit per al butlletí vaig pensar que seria bonic que el poguéssim fer entre totes les persones que vam estar a Arbúcies. Tothom va voler expressar el que ha significat aquests dies per a ells. Tots i totes hem agraït l'esforç i la feina de l'Oriol, l'encantadora acompanyia de les germanes i el magnífic entorn del Montseny. Se-

guidament, transcriu el petit i gran testimoni dels participants:

-Dies de recés, dies de buscar pau, serenor, de buscar i trobar força per seguir caminant. Sentir-se estimat, comprès. Poder compartir les inquietuds de la vida. Preguar. Han estat uns dies feliços que ens hem tornat a retrobar amb Jesús i amb el Pare. Ens ho ha fet present la profunditat dels temes, el treball personal, l'alegria i discussions de les posades en comú. No hem plantat les tendes per quedar-nos-hi però hem agafat forces per baixar de la "muntanya".

-Per trobar Déu en la vida, en les persones, és molt necessari per a mi fer l'experiència de recés, de trobada més intensa amb Déu a través del silenci i la pregària i poder-me sentir estimada per Ell, malgrat les meves incoherències. Aquests dies han estat un regal de Déu en el final d'aquest estiu.

-La pau i el compartir d'aquests dies m'ha omplert d'esperança i joia per poder obrir nous camins cap a la Felicitat Universal, és a dir, cap a Déu.

-Estos ejercicios han sido diferentes, muy preparados, muy ricos al compartir entre todos nuestras opiniones.

-Creo que es un tiempo para poder reflexionar con tranquilidad y darte cuenta de los fallos que tenemos y de las incoherencias. Este encuentro con Dios y contigo misma, y

la convivencia con las personas te hace coger fuerzas y ponerte en marcha de nuevo. Un año más doy gracias a Dios por todo lo bueno que pone en mi camino a través de las personas.

-Aquests dies m'he sentit molt unida tant als que estem aquí per les experiències viscudes i compartides, com als que no hi són perquè també els tinc presents. Sentia la presència de l'Amor de Déu a través de les lectures i les reflexions.

-Para mi han sido unos días dedicados por entero al diálogo con Dios. Diálogo y contemplación: en la naturaleza, en el Evangelio, en el amor y respeto que se respira en el grupo, el cariño que Paquita ha puesto en la clase de yoga... Ya empiezo a contar los días que faltan hasta los próximos ejercicios.

-Necessitat de venir als exercicis. Tornar a retrobar l'enfortiment de la fe per anar fent el camí de la meua vida. Reforçar la trobada amb Jesús, tornar a donar continuïtat a la pregària, al silenci i fer una parada de revisió per trobar la llum que a vegades sembla que s'apaga com la bardissa.

-Hem vingut a aquests exercicis per retrobar a Jesús. Jo l'he trobat en tots els components del grup i en totes les coses que ens envolten. Han estat uns dies molt profitosos per l'aportació de vivències de la gent de manera senzilla i natural, que fan que et sentis partí-

cip de les seves angoixes o també alegries.

- Al Casal de Pau llegamos cada uno con su mochila. En ella llevábamos muchas cosas, todas ellas importantes para nosotros. Al pasar unos días fuimos deshaciendo la mochila y entre todos logramos aligerar la carga. En estos momentos nos disponemos a regresar a nuestros lugares de origen con las mochilas vacías de cargas y llenas de... no pesa, no pesa nada y se llama JESÚS.

- Exercicis d'estiu... recés... convivència... no importa tant el nom com el que busquem. Pau, pregària, silenci, compartir, diàleg... i tot això a partir de l'Evangeli i el seu missatge. Dono gràcies per poder profunditzar i compartir aquests dies sense presses, cadascú al seu ritme... és un do. I aquest do voldria que tots ho experimentéssim . Per posar un missatge curt i concret: Estimar Déu. Es-

timar els altres com a mi mateix. Davant dels fets, tenir confiança en Déu, no tenir por, Déu està amb nosaltres.

- El que més m'ha agradat dels exercicis ha estat la convivència amb la gent. Escoltar els seus testimonis. Conèixer persones de l'ACO que eren anònimes i que ara sento properes. L'estudi d'evangeli apassionant. Ara espero que en la vida quotidiana no abandonem aquesta presència de Déu que hem aconseguit en el treball d'aquests dies.

- Valoro molt positivament la companyia i el testimoni de tots els participants, el millor coneixement de la persona de Jesús, sentir-lo més a prop, més humà i la força adquirida per quan "baixem d'aquesta muntanya" i tornem al món. Durant els exercicis he tingut aquests "sentiments" respecte a la meua relació amb Déu: Dubto de l'existència de Déu, però només

quan sóc fidel a la seva Paraula és quan trobo Pau i sóc Felig. Dubto de l'existència de Déu, però quan el necessito i el cerco: el sento, em guia i m'acompanya. Dubto de l'existència de Déu, però cap altra cosa omple la meua vida.

- Os ofrezco mis cosillas pequeñas sin importancia ante los vuestros queridos(as)

que me enseñan y me halagan.

Y me hacen sentir viva en comunidad humana compartiendo y recibiendo

pluralidad de enseñanza. Y ese quedarse sin voz con un nudo en la garganta cuando habláis de Dios

Amor

en las cosas cotidianas.

Veritablement, el retrobament amb Jesús i els amics i amigues omplen de Pau. Us hi esperem l'any que ve. Ànim!

Jornada de final de curs, zona Baix Llobregat

ALBERT MARÍN
ZONA BAIX LLOBREGAT

Sota el lema *Espais de diàleg - Espais de vida* ens vam reunir a la Parròquia de Sant Medir per acomiadar el curs i fer revisió del treball realitzat en els grups i en la zona.

Per part del responsable de zona es comunicà l'informe del curs, es va valorar la importància de la participació en la comissió permanent d'aquells militants que van assumir a principi de curs la coresponsabilitat del treball de zona i la presència enriquidora dels nous grups que s'afegiren i que ha permès d'alguna manera un nou impuls a tots els grups del Baix Llobregat.

Previ a la reunió per grups es va fer una lectura del resum del treball fet en els grups de la zona sobre la prioritat Obrim espais de diàleg (publicat al darrer número del Butlletí).

La lectura del resum va ajudar a treballar per grups un qüestionari sobre els compromisos que com a militants i com a zona s'han pres i poder entre tots anar pensant les possibles línies de força que el compromís pel diàleg ha anat construint per al desenvolupament de la prioritat següent En un món injust ens impliquem en les situacions precàries.

Cal dir que els espais de diàleg que s'han obert han implicat sobretot els nostres espais més propers: parella, fills, grup, amics, moviment, treball, sindicat... però també algun grup ha realitzat actes oberts amb gent del barri.

Constatàvem que el fet de començar els espais de diàleg pels ambients més propers estava en la línia de les recomanacions del Consell (començar des de nosaltres mateixos i les nostres reali-

tats) i que una prioritat en el nostre moviment no és descobrir res de nou sinó tornar a reconsiderar els nostres principis amb el temps i l'aprofundiment necessaris.

En aquesta Jornada es va acomiadar el nostre "veterà" i estimat consiliari de Zona Pep Soler tot agraint la seva dedicació guardarem d'ell els seu testimoni que esperona la nostra fe i el nostre compromís.

També vam donar la benvinguda al nou consiliari de Zona, Josep Jiménez Montejo, Montejo per als amics, actualment rector de Sant Medir amb moltes hores de vol a la JOC i a l'ACO.

L'evangeli del dia ens convidava a deixar-nos de mirar el melic i baixar a la incertesa del compromís tot escoltant Jesús, company de camí, company de vida. (Marc 9. 2-10)

Podries col·laborar en algun servei a l'ACO?

MONTSERRAT SIDERA
PRESIDENTA

A les zones, per poder funcionar millor, perquè aquestes siguin més actives i puguin donar resposta a l'entorn, cal que a més del responsable de zona hi hagi altres militants compromesos que es responsabilitzin de diferents serveis.

A l'ACO, hi ha unes comissions de treball d'àmbit de tot el Moviment. Aquestes comissions actualment són: Butlletí, Formació, Iniciació, Internacional, Grup de Dones, Economia.

En els darrers anys, l'ACO ha crescut i continua creixent en nombre de militants, sobretot amb la incorporació de grups de militants joves. Tanmateix, des de fa anys, les comissions no han augmentat en nombre de persones. En algunes, fa anys que hi ha les mateixes persones o fins i tot se n'ha reduït el nombre; en altres, hi ha

un cert cansament però s'hi continua perquè no hi ha relleu.

A l'ACO, ens cal ser més dinàmics, ens cal la participació de noves generacions. Ens cal saba nova a les comissions. Es fa difícil crear noves comissions o equips de treball per donar resposta a necessitats que veiem en la vida del Moviment, perquè hi ha poca resposta de participació.

El Comitè Permanent fa una crida per crear una comissió d'infraestructura/organització, perquè tingui cura dels elements necessaris per a la bona marxa d'una trobada, d'un Consell i d'altres activitats d'àmbit de Moviment. Seria bo que hi participessin militants de diverses zones.

També seria convenient poder fer un grup de música i cants, per proposar els cants i per animar les trobades i celebracions

del Moviment. És una crida als militants que tinguin aficions musicals. Us animeu a participar-hi?

En aquest nou curs, per què no ens fem cadascun de nosaltres aquesta pregunta? Puc col·laborar en algun servei a la meua zona i/o participar en una comissió de les que ja funcionen en el moviment, o en les de possible nova creació?

El moviment és de tots i el fem entre tots, cadascú des de les seves destreses, capacitats, no tots servim per al mateix, però segur que ens complementem, i aquesta és la riquesa.

Des del Comitè Permanent, en aquest inici de curs, us convidem a fer aquesta reflexió. Tant de bo ben aviat puguem parlar de noves col·laboracions a les comissions i a les zones. Bona feina.

Intercambio [2006] ACO

DAVID GONZÁLEZ
GRUPO LUCERO / MADRID

Los días 8, 9 y 10 de diciembre tendremos en Madrid el segundo encuentro "Intercambio ACO".

El año pasado en Córdoba, las jornadas fueron una gozada. Fue un espacio de encuentro, de compartir, de releer a la luz de la fe y de la vida de otra gente que está en otras realidades, la vida concreta y poder ver un poco más allá.

Salimos con ánimos renovados y más situados para seguir en nuestras vidas. Es una suerte ser un militante que empieza (más o menos) en la militancia adulta y tener la oportunidad de participar de esto...

El encuentro de este año va a girar en torno a la prioridad de este curso "En un mundo injusto nos implicamos en realidades precarias".

Nos parecía importante trabajar esto por el tema en sí (la mirada a los otros, cuidando especialmente a los que viven la precariedad con más fuerza) –incluidos nosotros– y todo esto dentro del mundo que

nos ha tocado vivir, con sus causas, etc.

También por realizar un trabajo en común del movimiento. Y porque es una riqueza y una suerte el compartir esta experiencia y vida que tenemos cada uno, desde diferentes realidades, inquietudes e historias.

La forma de trabajarlo, sería a través del trabajo colectivo y personal, pero teniendo especial cuidado en hacer alguna Revisión de Vida común, que nos sirva para compartir y crecer desde la vida del "otro" y desde la militancia.

Nos va a acompañar en este trabajo Chema Rubio, consiliario de la JOC de Zaragoza, ex-consiliario estatal y de la CIJOC, etc. Una suerte, vamos.

También habrá tiempo para espacios más gratuitos, de salir a tomar unas cervecitas o de darnos una vuelta más turística. Y de compartir y celebrar nuestro ser trabajadores y cristianos.

Estás por tanto invitado a participar, a colaborar en la preparación y a aportar todo lo que

quieras. Para ello además de la coordinación entre los distintos lugares, hemos abierto un blog para informar y para que todo el que quiera pueda participar. Está en la siguiente dirección:

http://

intercambio.wordpress.com/

Se irá actualizando cada cierto tiempo.

También se va a habilitar un servicio de guardería durante todo el encuentro, y para las parejas que no estén en ACO y quieran ir, se ha pensado en ofrecerles, si quieren, algunas actividades alternativas por Madrid, alrededores, etc.

Por tanto date por invitado. Si eres un militante que empieza en ACO, que estás entre los 30-40 o que quieres conocer algo de lo que es esto, que sepas que serás muy bien recibido.

Recuerda serán menos de 3 días, del 8 al 10 de diciembre –el 10 hasta la mañana pronto–, en los días festivos del puente de diciembre.

Ahí nos vemos.

Fet de Vida

XAVIER SUCH

GRUP HORTA - ZONA SAGRERA/SANT ANDREU

És un fet que encara està en marxa, però penso que il·lustra la importància de l'existència del DIÀLEG, i de crear ESPAIS per aprendre entre tots a realment dialogar, sobretot en la nostra societat actual, tendent a la intolerància i a l'enfrontament.

> Sóc president de l'AMPA de l'escola dels meus fills, al barri d'Horta. És un escola d'ideari cristià i concertada.

> L'administració ha decidit col·locar 3 equipaments socials a la zona:

1. Sala Venopunció
2. Centre de Justícia Juvenil
3. Centre d'Acollida d'Indigents

> Algunes escoles se senten afectades (distància, escolarització de delinqüents, drogues, etc.) , i es comencen a reunir algunes AMPA's.

> Apareixen PORS i RUMORS:

-El Centre de Justícia Juvenil és una presó, ja que tanquen la Trinitat i la porten al barri.

-Les escoles del barri hauran d'assumir nens del Centre als col·legis.

-Augmentarà la inseguretat al barri: concentració de problemes de drogoaddicció.

-Els indigents s'instal·laran per les places i al voltant de les escoles, creant inseguretat.

> El president d'una AMPA es reuneix amb mi, i m'explica la situació i les accions que han començat a fer: recollida de signatures contra els 3 equipaments (NO a TOT), entrevistes amb polítics i plataformes veïnals, etc., i em demana que la nostra AMPA s'afegeixi al moviment.

> En l'Assemblea Ordinària de la nostra AMPA, els pa-

res demanen a la Junta que ens informem sobre els equipaments, com ens afecten i les seves repercussions a l'escola. Molts pares estan assabentats de les accions empreses per altres AMPA's, i volen que fem "quelcom".

> Comencem a reunir-nos amb les altres AMPA's (6):

-Reunions amb Regidora i Tècnics del Districte

-Reunions a Justícia (Director General)

-Reunions amb la oposició municipal (CiU)

-Reunions internes de la Junta Directiva

> Se'ns ofereix per part de l'administració participar en les Comissions de Seguiment dels Equipaments.

> Personalment em començo a sentir INCÒMODE:

-Pel llenguatge que s'utilitza: NO a TOT, amb algunes reaccions d'INTOLERÀNCIA.

-Perquè es fomenta la POR entre els pares en els missatges que es donen.

-Perquè només es mobilitzen Escoles Cristianes, quasi exclusivament els PARES. Les DIRECCIONS es mantenen bastant al marge, ja que els titulars de moltes d'aquestes escoles són d'institucions religioses que tenen un IDEARI d'acollida de nens de "tutelar de menors".

-Perquè es rebutja un COMUNICAT de les Parròquies i Comunitats Religioses de l'Arxiprestat, en què es reflexiona sobre l'actitud d'acollida dels més febles i necessitats per part dels cristians. De manera indirecta, es posicionen contra les mobilitzacions.

-Perquè es menysprea bastant l'AV d'Horta per haver acceptat els equipaments, i es parla de la seva POCA REPRESENTATIVITAT.

- Perquè en les entrevistes amb l'administració, sempre es busca trobar les incongruències dels polítics i tècnics (que les tenen evidentment), i mai s'ACCEPTA i CONFIA en la seva paraula, tot i que en general es mostren molt receptius a rebre'ns i escoltar-nos.

Constantment es posa en dubte la seva CREDIBILITAT i REPRESENTATIVITAT

DEMOCRÀTIQUES.

> Jo pretenia INFORMAR-ME per informar els pares de la escola, i DIALOGAR per proposar solucions. En general, els pares de les altres AMPA's diuen que no a tot, es basen en missatges de POR, i INTERPRETEN les informacions que donen i utilitzen de cara als seus pares

> Es realitza una nova reunió amb les AMPA's. Es convoca les de tot el districte, i hi acudeixen només dues de noves. Hi ha un diàleg entre nosaltres més obert i positiu, no tant preconcebut, en què s'assumeix que hi ha diferents punts de vista.

No es volen trencar els ponts de diàleg, i es proposa CONSENSUAR un MANIFEST comú per donar als pares i al barri. S'escolten les raons dels altres.

> Faig REVISIÓ de VIDA al meu grup del tema. Penso que surten una sèrie de Temes i Ac- ▶

▶ tituds que val la pena valorar a l'hora d'afrontar la qüestió:

-El Serveis Socials són una conquesta social. No hem de mostrar reaccions i actituds "a priori" negatives contra ells.

-El Diàleg és fonamental: s'ha de parlar amb TOTHOM i amb CALMA.

-Obrir i mantenir el DIÀLEG permet oferir CONTRAST d'opinions, però també RESPECTAR l'altre.

-Hem de saber MEDIAR, ja que en moltes ocasions tothom té la seva part de raó. Els ESPAIS de DIÀLEG són espais

d'escolta i opinió, i poden permetre augmentar la CONFIANÇA en l'altre perquè l'ENTENEM.

-La POR al desconegut i la DESESPERANÇA genera INTOLERÀNCIA i AÏLLAMENT. Estem immersos en una CULTURA de la POR, que condiciona molts dels nostres comportaments.

-Hem de mantenir l'EXIGÈNCIA als Polítics, però des d'una actitud POSITIVA i RESPECTUOSA. Han de fer bones lleis i ser seriosos, però també hem d'acceptar que a vegades han de prendre decisions

malgrat la impopularitat que puguin generar.

-Estem cada cop més aïllats i menys vinculats amb el nostre entorn: les ASSOCIACIONS que treballen pel bé comú tenen pocs membres.

-Per contra ens mobilitzem per defensar qüestions pròpies, que ens toquen de manera molt directa: SOLIDARITAT SI, però... lluny de casa.

-Jesús no rebutja ningú, sinó que sempre cerca l'altre sense por. En la nostra Vida Quotidiana i en el nostre Entorn no podem obviar el nostre IDEARI.

Signes d'esperança per a un món millor

Taula Rodona, organitzada per la delegació de Pastoral Obrera de Lleida

GERMÀ BENET ARBUÉS

Quan us canseu de mirar la llum artificial, dirigiu la mirada reposada, pausada, discreta i descobriu: hi ha homes i dones que resen, que callen, que es donen, que busquen, que no es deixen enganxar pel corrent, que opten evangèlicament davant el poder dels diners, que estimen la veritat, que estimen l'altre, que el defensen, que lliuren la vida, que irradien alegria, que no mesuren l'amor, que esperen contra tota esperança, que esperen en la nit... Per aquí, per ells, en el d'ells, Déu està arribant. Déu està present.

Alvaro Ginel

Revista Catequistas-Madrid

Ofereixo aquesta aportació amb mirada europea perquè en aquesta realitat ens movem i estem aquí. La visió mundial en aquest tema té el risc de desfigurar la nostra realitat.

La vida cristiana d'Àsia, Àfrica, Amèrica Llatina... es diferencia de la nostra pel seu dinamisme, expressions i pel gran nombre de població jove que tenen aquests continents. Està bé

recordar que ja en 1992 la meitat dels catòlics del món eren a l'Amèrica Llatina.

Emprem la paraula "esperança" amb significats variats. És evident que l'esperança cristiana difereix substancialment de l'esperança dels economistes, sociòlegs i dels professionals de la política. Amb freqüència escoltem expressions com aquestes: "hi ha esperança que el preu dels habitatges freni el seu índex de creixement", "hi ha esperança que la borsa es recuperi". En aquests casos l'esperança sol ser desig o expectativa que davant uns plans i estratègies s'aconsegueixin resultats.

L'esperança cristiana comença quan s'esgoten les respostes i solucions humanes. Allí on toquem el límit comença l'esperança cristiana. Això fa que les seves manifestacions i signes siguin originals i fins i tot contradictoris: El Calvari, la creu, la tomba buida, el Crist ressuscitat, Pentecosta, el testimoniatge de la comunitat apostòlica amb el seu dinamisme i les seves tensions, la dis-

persió dels cristians per causa de la persecució a Jerusalem... Tot això són signes d'esperança i alimenten i donen sentit a la fe i enforteixen les opcions de la comunitat cristiana, la d'ahir, la d'avui i la de demà.

I aquestes experiències es repeteixen en la vida de les nostres esglésies. Hi ha etapes de solitud, por, aïllament i de tancar-se nostàlgicament en el passat; hi ha altres etapes de visible risc i gosadia de Pentecosta. Però en totes les èpoques es poden observar petites llavors com gra de mostassa que sembren persones, grups o esglésies locals.

Sembla contradictori que realitats que humanament indiquen fracàs, siguin signe de vida i ens donin la seguretat que no donem cops en fals, perquè després de la CREU arriba la vida de la resurrecció.

El fonament de l'esperança és Déu. És confiar en el Déu Salvador i en les possibilitats de l'ésser humà i de canvi de la societat. En el Déu que va ressuscitar a Jesús i que habita en cada ésser ▶

▶ humà. En el Déu, present i proper que va dir a Moisès (Ex 3, 7-10):

“He vist l’opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; per això he baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis i fer-lo pujar des d’Egipte cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel. El clam dels israelites ha arribat fins a mi i he vist com els egipcis els oprimeixen. Ara, doncs, jo t’envio al faraó; vés-hi i fes sortir d’Egipte els israelites, el meu poble”.

L’esperança cristiana no és passivitat, plegar els braços, o prendre l’actitud d’estruç que amaga el cap davant el caçador. És la convicció que el nostre món és el de Déu i la nostra història d’ara és “història de la salvació”. I si realment és esperança cristiana, generarà recerca, creativitat, acció.

Pere Casaldàliga escrivia recentment: “La utopia és necessària com el pa de cada dia”. No es tracta d’ignorar la realitat. Més aviat, cal assumir-la i transformar-la radicalment. Ara ja no ens conformem amb dir que un altre món és possible; proclamem que és factible i ho fem” (Carta-2006).

Però l’opció cristiana l’hem de viure aquí i ara i això ens posa en contacte amb les crisis de la humanitat i ens enriqueix amb somnis i utopies de persones no cristianes. Però l’aquí i l’ara també ens exposa al contagi d’alguns virus que caminen per les xarxes de la nostra vella Europa: virus com per exemple: pessimisme cultural, pors, desesperança, consumisme de sensacions, macdonalització de la cultura, celebracions amb rituals de “shopping”, individualisme de “clons socials” sense biografies pròpies.

Alguns indicadors d’esperança que trobo en les esglésies:

1. *Hi ha signes bastant autèntificats pel temps que segueixen presents*

a) La Comunitat Europea (1959) va néixer per una voluntat de reconciliació, de superar ferides de les múltiples guerres europees i de voluntat de col·laboració. I aquest procés va tenir tres protagonistes cristians: Adenauer, Schumann i De Gasparri.

b) En la dècada dels 80 va ser un grup de laics cristians d’Itàlia que va facilitar el diàleg i els acords de pau per a Moçambic.

c) Taizé i les Jornades Mundials de la Joventut segueixen donant inspiració i promovent il·lusió davant la vida de la joventut.

d) Les institucions d’inspiració cristiana que des de fa temps estan presents en les fronteres del dolor, de la marginació humana i en els llocs on Crist segueix sent crucificat avui. N’esmento algunes: Càritas, Mans Unides, Fundacions i Ongs d’inspiració evangèlica... Em refereixo a aquestes institucions que, per amor, romanen davant el risc, mentre altres de similars gestionades per funcionaris amb bons salaris fugen.

e) La intuïció social del belga Joseph Cardijn continua sent realitat a través dels grups d’inspiració JOCISTA i similars.

2. Sorgeixen signes davant noves realitats:

a) Sectors de l’Església i grups cristians que assumeixen un procés de purificació i revisió de formes, continguts i expressions de la dinàmica cristiana, d’acord amb el món en canvi.

b) Grups i fòrums crítics i inquietos que, sense trencar la comunió i en sintonia amb l’Evangeli de Jesús, busquen nous camins.

c) Grups d’església en bell diàleg (sobretot des de gestos i pràctica) amb altres religions, cultures... buscant el que uneix, en una gran obertura, respecte i convivència.

d) Els ponts que s’intenten construir entre cristianisme i Islam.

e) És significatiu el movi-

ment de laics a l’interior de les esglésies; de vegades associats, altres en petits grups o amb opcions personals. Homes i dones que opten per implicar-se evangèlicament en sindicats, en els partits polítics, en la pròpia professió, promovent alternatives de “Banca ètica”, de comerç just, de cooperativisme, de projectes de desenvolupament per països necessitats.

Homes i dones que assumeixen ministeris al servei de les comunitats cristianes

f) L’àmplia acceptació i suport de comunitats cristianes a moviments que reclamen reconèixer la dona en la seva plena dignitat i igualtat, suprimint les barres que discriminen per la sola diferència de sexe.

g) Associacions per a la defensa dels drets del nen.

h) L’atenció i compromís de grups cristians davant temes crucials del nostre moment: pau, justícia, la no-violència, respecte per la creació. En alguns d’aquests temes el franciscanisme italià està més present.

i) No vull silenciar que existeixen també grups madurs i joves amb ganes de tenir una experiència profunda de Déu, amb sentit contemplatiu i solidari, amb fe oberta i crítica, molt fixats en Jesús i l’Evangeli... Aquests són els cridats a impulsar una transició cap a un cristianisme minoritari però representatiu. Una gran tasca i interpel·lació que exigeix creients molt disposats.

3. Signes des de la solidaritat

a) Em sembla un signe d’esperança el voluntariat en llocs de missió; provingui d’instituts religiosos o de persones laiques. Al costat d’un cert esperit aventurer, hi ha un apreciable nombre de joves que fonamenta la seva decisió des d’un compromís de fe.

b) Assumixo que hi ha major consciència en l’església d’una mena de globalització missionera. Disponibilitat per la “missió ad gentes” per a evangelitzar en altres països, moure’s amb més ▶

► naturalitat en altres cultures i continents... Tot això amb un esperit d'inculturació

c) És evident l'acostament i els projectes de grups cristians a favor dels immigrants. No només com a assistència puntual sinó com a reconeixement, integració i fins i tot com a clam des del carrer a favor de la dignitat i drets bàsics de les persones.

Els testimonis hi són, per exemple: El P. Patera, algunes comunitats religioses, parròquies que obren les seves portes per rebre i deixar-se enriquir amb els nouvinguts. En ocasions el currículum de compromís es posa de manifest quan la societat civil reconeix alguna Congregació Religiosa la seva tasca social, com va ser el cas del Premi Príncep d'Astúries per les Filles de la Caritat.

d) Hi ha grups que, davant la disminució, la pèrdua de força

i nombre de membres... han entrat en una dinàmica d'anar a l'essencial i profund, des de la radicalitat evangèlica, sense desesperar-se davant la nova situació. Des d'aquesta òptica crec que la vida religiosa (al costat de distraccions i fugides) ofereix bons testimoniatges de lliurament, universalitat, sensibilitat social, renovació...

4. *Escassetesa o absència de signes.*

Completo aquestes idees convidant-vos a reflexionar quins signes d'esperança molt importants noteu a faltar en nosaltres cristians. Jo us en suggereixo alguns:

- En les comunitats cristianes hi ha envelliment i no falten les actituds reactives, de defensa i emmurallament.

- Veig una Jerarquia a la defensiva. Tinc la impressió que bona part d'església de l'Estat espanyol es caracteritza pels seus empipaments, el seu ploriqueig i

per donar cops de martell sobre la realitat sociopolítica. Des de les pors i l'actitud de resistir no hi pot haver inspiració per donar missatges d'esperança.

- Trobo a faltar signes de vida provinents dels cristians davant el consumisme, l'ètica dels diners i d'honrada i transparent gestió pública o institucional. Percebo un divorci entre evangeli i honradesa quan els diners estan per mig.

- Un últim signe amb baixes quotes és l'alegria. Ens mostrem tristos i deambulants. Avui Europa necessita somiadors, homes i dones profetes que ens ajudin a intuir cap on anem i què hi anem a fer.

- Necessitem homes i dones que ens ajudin a viure:

*el goig de la sobrietat
el goig i l'alegria de la llibertat
i ens ajudin a viure amb valor
davant les pors culturals que ens
acorralen.*

Nota del Bisbat de Sant Feliu sobre la situació creada pel tancament de la fàbrica BRAUN a Esplugues de Llobregat

1. L'anunci del proper tancament del centre de producció de l'empresa Braun a Esplugues de Llobregat ha provocat una greu crisi social, que afecta directament a set-centes famílies i, indirectament, a unes dues mil més, la major part d'elles pertanyents a la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Tot i respectant i reconeixent les competències dels responsables econòmics, socials i polítics, des d'aquest Bisbat no podem quedar indiferents davant d'aquesta problemàtica humana i social... Ans al contrari, ens sentim amb el deure de manifestar la nostra solidaritat amb tots els afectats, i de fer una valoració de la situació, des dels criteris de la doctrina social de l'Església, com ajut d'il·luminació per als cristians i per a tot el qui vulgui escoltar.

2. Considerem que es tracta d'un problema important, també, perquè és l'efecte d'unes causes, que, pel fet de formar part del sis-

tema econòmic avui dominant, estan provocant crisis semblants en el nostre món social (acomiadaments, trasllat d'empreses, reduccions...), algunes de les quals ja hem patit a la nostra mateixa diòcesi.

3. Tot i reconèixer la complexitat del món econòmic actual, al nostre parer, dos fets fonamentals estan provocant aquesta crisi: l'un, el més greu, la prevalença del capital i la seva rendibilitat sobre el factor humà del treball; l'altre, la concentració d'aquest capital en mans d'empreses multinacionals, que, a manera de "ens anònims" i poderosos ho subordinen tot a l'assoliment dels màxims beneficis econòmics. En definitiva, ens trobem davant de "l'economicisme" que avui regeix la vida social i privada.

4. Si és així, des de la doctrina social de l'Església hem de reafirmar el valor i la dignitat de la persona humana i del treball per sobre de qualsevol altre factor: "el

treball és sempre una causa eficient primària, mentre que el capital...és només un instrument o la causa instrumental". (Carta encíclica de Joan Pau II, *Laborem exercens*, 1981, n. 12). I davant la problemàtica de la concentració del capital i les seves transaccions internacionals: "...el consentiment de les parts, si es troben en una situació massa desigual, no basta per a garantir la justícia del contracte... Una economia de canvis ja no es pot basar únicament en la llei de la lliure competència... La llibertat dels canvis només és equitativa si se sotmet a les exigències de la justícia social" (Carta encíclica *Populorum progressio* de Pau VI, 1967 n. 59).

5. Valorant tots els esforços que estan fent-se per a solucionar la crisi, volem encoratjar les forces i institucions implicades a cercar, amb imaginació i generositat, les sortides més justes i respectuoses amb la dignitat del treball i de les persones.

L'entrevista

"Només tanquen per poder guanyar més"

Miquel Àngel Jiménez, militant de l'ACO i treballador de Braun

TON CLAPÉS
GRUP RODALIES - ZONA MONTSERRAT

Miquel Àngel Jiménez, de Molins de Rei, militant de la zona Montserrat i fins fa dos anys president de l'ACO, serà una de les víctimes de l'anomenada globalització i es quedarà sense feina a causa del tancament de la factoria que l'empresa Braun té a Esplugues de Llobregat. Juntament amb ell, 760 companys passaran de treballar en la segona empresa més gran del Baix Llobregat a l'atur. A principi de setembre, els treballadors van votar en referèndum acceptar el preacord amb l'empresa, que preveu prejubilacions, pla de rendes i indemnitzacions. Les previsions són que a final del 2008 Braun tanqui les portes.

Abans de l'anunci oficial hi havia algun indicatiu per pensar que la cosa acabaria així?

Fa un any, pel juny del 2005, els companys del comitè que van anar al comitè europeu van venir amb la notícia que es produiria una reducció molt forta de la plantilla o bé el tancament total. La direcció de l'empresa no ho va desmentir ni afirmar, però ens van fer creure que tot eren rumors, que la fàbrica tenia possibilitats de continuar endavant, això sí, fent un gran pla de reestructuració tant a nivell de fabricació com a nivell de personal.

Es va començar a fer l'es-

tudi de reestructuració de fabricació, ens el van presentar, l'octubre del 2005, com el millor que es podia fer, ens van dir que d'ara en endavant seríem "competitius". Ens van donar les gràcies a tots per l'esforç fet i ens van dir que ens havíem salvat. Aquest pla havia de començar el setembre del 2006.

Quina va ser la primera impressió en conèixer la notícia del tancament de la fàbrica?

Va ser d'impotència, de sentir-se enganyats, de ràbia,

se gens. La plantilla vam fer una aturada espontània, de tot el dia. La direcció, després de pràcticament onze hores de reunió, va continuar mantenint que només es tractava de rumors; impresentable.

Com ha estat la resposta dels treballadors a l'anunci? Sindicalment i humanament.

Jo crec que molt positiva, s'han portat a terme mobilitzacions, s'han fet aturades, s'ha distribuït propaganda per fer boicot a Procter&Gamble, s'han enviat emails, s'han establert contactes amb la premsa, etc. Ha estat una resposta gairebé sempre majoritària, fruit de la ràbia que es porta a dins.

Els dos sindicats majoritaris (CC.OO. i UGT) es van unir per sumar esforços, és una llàstima que l'altre sindicat (CGT) molt minoritari, potser no arriben a ser deu afiliats en tota

que ens havien pres el pèl. Quan ho vam saber pels mitjans de comunicació, la nova direcció (feia quinze dies que havia canviat) va continuar dient que eren rumors. A l'actual director se li va dir de tot, no us ho podeu imaginar, jo personalment vaig sentir vergonya aliena. De totes formes ha estat un pla, crec, molt ben calculat, no entenc com es poden aguantar tants insults sense immutar-

l'empresa, es desmarqués demanant una "nacionalització" de l'empresa, sense proposar camins a seguir, únicament repetint aquesta frase.

Humanament ha significat una ruptura amb tota una vida de seguretat laboral. És una plantilla que fa molts anys que és a l'empresa: els que fa més poc que hi són fa sis anys, però hi ha un bon nombre de treballadors que en fa més de trenta. ▶

► Hi ha moltes parelles treballant-hi, això significa la pèrdua simultània dels dos llocs de treball. Hi ha matrimonis joves que acaben d'hipotecar-se per comprar el pis, que tenen fills petits, etc. Ha estat una desfeta general, no ens ho arribem a creure, és una empresa amb productes líders mundials, sense pèrdues i ens tanquen per poder guanyar més, això és vergonyós.

La pressió i la negociació han servit per a alguna cosa?

Crec que sí, però mai sabem si és el màxim que podríem haver aconseguit. De totes maneres la multinacional Procter & Gamble no entén com és que costa tant desfer-se d'una empresa com la nostra, als EUA l'acomiadament és lliure, i a Alemanya donen quinze dies per any treballat.

En una economia globalitzada, tancaments com el de la BRAUN són inevitables o hi ha alguna cosa a fer...?

Jo no sóc economista i no hi entenc gaire, però tal com he vist el cas de BRAUN i altres penso que és molt difícil, i més quan una sèrie de "senyors" sense entranyes volen guanyar més i més a costa del que sigui. El director de Gillette ha cobrat 135 milions de dòlars per aquesta operació ("135 milions de raons" com ho titulava un periodista d'EUA), un treballador no els guanyarà en tota la seva vida laboral...

Davant el poder del diner i la manca d'escrúpols crec que hi ha poca cosa a fer en el pla "material", en canvi crec que tenim molta feina a fer per portar l'evangeli al cor d'aquest món sense entranyes.

Quin paper poden jugar les administracions en casos com aquests?

En una administració petita com és la catalana i amb una

economia globalitzada en què els diners ho són tot... realment no sé quin paper hi poden jugar.

De totes maneres aquesta administració ha mantingut

converses amb la multinacional, no sabem realment quin ha estat el contingut de les converses, el que ha transcendit és que no s'hi podia fer res, que era una decisió irrevocable, així que... el diner és el diner.

Uns diners que, en el cas de BRAUN, es mouen des d'un despatx a Cincinatti, EUA i els que els mouen amb prou feines saben on és Catalunya i menys Esplugues de Llobregat.

De totes maneres, tot i que en casos concrets com aquests em sembla que hi ha poc marge d'acció sí que crec que a nivell preventiu el paper de l'administració és important, creant i mantenint les xarxes industrials i productives del país amb visió de futur.

Quina solidaritat heu rebut?

Penso que no ens podem queixar... Del Parlament, de molts ajuntaments del Baix Llobregat i l'Anoia, associacions de veïns, amics que han distribuït emails (no podeu imaginar el que corre un email), premsa, TV...

El cas de la TV és ben especial, moltes vegades ens seuien tot un dia de vaga i a l'ho-

ra de la veritat només sortien un parell d'imatges per TV, això costa molt d'entendre, però ja sabem el que costa un minut a TV, de totes formes hi va haver una setmana que pràcticament

cada matí sortíem a TV3.

També moltes parròquies se'n van fer ressò, i el mateix bisbe de Sant Feliu.

Aquest cop un bisbe s'ha mullat...

Sí, és d'agrair, la veritat és que va sorprendre molt que un bisbe (l'Església) es mullés en un cas com aquest, la nota de premsa va ser molt ben acollida per una gran part dels treballadors. Que un bisbe defensés els treballadors i parli de "l'economia salvatge" els va sobtar molt. De totes maneres també us he de dir que alguns volien trobar-hi segones intencions darrere les declaracions. Crec que ens hauria de fer pensar que un acte tan evangèlic com la defensa del més feble sigui considerat com un fet tan extraordinari i no com un fet normal que és el que hauria de ser.

Què aporta en una situació així ser membre de l'ACO?

Aporta una major serenor, pots compartir en el grup de RdV els moments difícils, i les paraules de suport de molts militants (això és d'agrair moltíssim) t'ajuden a veure les coses des d'una altra manera, ►

► amb més distància, d'una manera més reflexiva. Tens la força suficient per poder donar la mà als companys en els moments més difícils, et permet no empenyar-te i saltar per qualsevol cosa, a saber entomar les crítiques per poder reflexionar amb calma, però també a no ser passiu i al mateix temps a ser conscient del moment que estàs vivint, amb tota la cruesa que comporta.

Com has viscut tu personalment tot el procés?

Això ja és més difícil, ha estat una mica carregós. Ho he viscut entre dos fronts, d'una banda com a delegat sindical de tècnics i administratius, i de l'altra com a treballador.

Els tècnics i administratius disposen d'informació confidencial. Com a delegat t'expliquen "coses" amb caràcter reservat que et permeten, entre uns i altres tenir una visió de conjunt de la qual els altres no disposen però que tampoc pots

difondre. A partir de totes aquestes informacions fa temps que vaig deduir que tancarien l'empresa i vaig dir-ho als companys, sempre com a opinió pròpia per evitar d'involucrar altres persones. Això ha provocat que algun company s'hagi posat nerviós i m'hagi arribat a dir mentider i altres coses...

Això ha estat molt dur. Com a treballador, sentir aquests comentaris dol molt, també a mi em feia mal veure venir que l'empresa es tancaria, però no per això podia fer els ulls clucs sense avisar als altres.

Per altra banda tenir aquesta informació ha permès al comitè dissenyar estratègies per avançar-nos a la direcció.

Tot això ho he viscut moltes vegades amb molts nervis, sort que el grup, la Maria, i altres companys m'han ajudat molt.

Quin serà el futur dels treballadors de Braun?

Jo no tinc la bola de vidre

per veure el futur, però per les característiques de la plantilla crec que un gran grup de persones ens podrem acollir a les prejubilacions, un altre gran grup s'acollirà al programa de rendes i podran continuar treballant si ho volen, i la resta, els més joves, s'acolliran a les indemnitzacions i al programa de recol·locació en altres empreses. El que espero és que aquestes persones joves puguin trobar un treball amb les mateixes característiques que a Braun.

El més fumut són les persones que treballaven en altres empreses per a BRAUN, són empreses que poden tenir cada una de quatre a trenta persones treballant per a BRAUN. Crec que poden ser unes dues mil persones; d'aquestes sí que no em sabem res, bé, segur que també es queden sense feina, seran els que ho passaran pitjor, no tenen ni la força ni la xarxa suficient per fer front a aquesta situació.

Per un habitatge digne...

EVA MARÍN

MILITANT DE LA JOC

MEMBRE DE L'ASSEMBLEA POPULAR PER L'HABITATGE DIGNE

Com a molta gent em va arribar el mail convocant a l'asseguda que el 14 de maig es feia a Pl. de Catalunya a les 19 h de la tarda, jo era una de les que tenia una mica de desconfiança perquè donava voltes al fet que una mobilització es convocés d'aquesta manera, no ho tenia massa clar, estic acostumada que sempre he anat a manifestacions convocades des d'organitzacions, sindicats... i era estrany no saber qui hi havia al darrere però ens vam ajuntar una gent de la JOC i vam anar cap allà. Em pensava que aquí quedaria tot, però a les setmanes següents van arribar

mails per a una segona manifestació i una tercera...

A la tercera asseguda vaig decidir implicar-m'hi una mica més i el dissabte següent vaig anar a l'assemblea popular que es feia a la Pl. del Rei on cada dissabte parlàvem de què fer a les assegudes següents. Em va agradar aquell ambient, no coneixia a ningú, bé... sí, a un noi, Jesús, que va estar al MIJAC i uns anys a la JOC, la sensació que vaig tenir des de la primera assemblea va ser molt positiva, amb moltes ganes d'arribar a més gent i el que més m'agradava era que intuïa que la gent

veníem de camins, d'implicacions diferents i així és: l'assemblea per l'habitatge digne és diversa, venim de diferents col·lectius i moviments i el que més m'emociona és veure tanta gent que no ha estat mai organitzada en res, que han començant a venir perquè alguna cosa s'ha de fer amb el problema de l'habitatge, aquesta diversitat aporta molta riquesa, moltes idees. És cert que a vegades es fa difícil perquè cadascú té la seva manera de veure les coses però hi ha un ambient de respecte i d'escolta. Quan vam començar a ser pocs a les assegudes, pocs vull dir entre 10 i 20 ►

► persones era fàcil deixar-ho córrer, desanimar-nos, però no va ser així i vam tirar endavant amb molta il·lusió i força. D'aquesta manera vam començar a organitzar-nos per a la manifestació del 2 de juliol, vam crear comissions (pancartes, difusió al carrer, logística de la mani, premsa, internet...) i amb aquesta empena vam aconseguir fer una mani d'unes 1000 persones, era increïble veure que nosaltres havíem aconseguit moure tanta gent, no hi ha cap partit polític ni cap sindicat. Érem nosaltres, la gent, els que patim lloguers altíssims, precarietats laborals, mobbing immobiliari, l'especulació i la violència immobiliària i urbanística dels nostres barris, els que encara vivim a casa dels nostres pares o els que han de pagar una hipoteca durant 30 o 40 anys. L'assemblea va agafar més força, teníem clar que l'estiu l'havíem d'aprofitar fent difusió a les festes majors muntant la nostra paradeta però també vèiem que havíem d'arribar de més maneres i va sorgir la idea d'acostar-nos als barris, conèixer les realitats i les situacions que pateixen els barris on vivim i donar-nos a conèixer, crec que això és el més difícil, jo participo a la Comissió de Difusió i el meu procés a la JOC m'ha ajudat a veure que cal treballar als barris, però com a tot arreu som pocs i no hi arribem, així que a més d'alguna AV, Centre Cívic o Ateneus..., no hi hem pogut arribar, ara estem preparant la manifestació i acampada del 30 de setembre i tenim molta feina per endavant, més de la que crèiem... Malgrat que estiguem per Comissions i ens organitzem cada vegada millor, costa decidir, costa posar-nos d'acord. Tenim pendent la difusió, tallers formatius que volem fer a l'Acampada, manifest com a assemblea, enganxar cartells, repartir informació, adhesius... Tot això és molt de temps

i molt d'esforç però tenim moltes ganes de tirar endavant. Nosaltres diem que serem 10.000 això ja demostra l'esperit engrescador i esperançador que tenim. Comencem a parlar d'anar més enllà en les nostres reivindicacions, no deixar les mobilitzacions al carrer perquè tot just ara la gent comença a parlar-ne però volem organitzar-nos millor, arribar a més barris, concretar els nostres objectius.

Per mi està sent un aprenentatge en tots els nivells: m'ajuda a ser més conscient, més crítica, jo com tanta gent vivia a casa dels pares amb 30 anys i amb 31 m'he independitzat. Aquesta sensació d'injustícia, de no entendre com amb una necessitat bàsica com és la de viure s'especula i es treu profit d'aquesta manera, el fet de

no entendre com un dret bàsic per tothom s'ha convertit en un negoci, en un luxe a què poca gent pot accedir, el fet de pensar com es pot viure amb els sous que tenim, amb els contractes precaris, amb els acomiadaments massius de treballadors i a més a més pagar una hipoteca, un lloguer... i menjar? Tot això em neguiteja, m'amoïna, m'espanta... Compartir aquest neguit, aquesta indignació, fa que em senti viva i amb

ganes de lluitar en col·lectiu, no em sento sola, som molta gent compartint un ideal, una lluita. M'estic trobant gent que m'aporta molt, la gent que no està organitzada m'enriqueix molt, aprenc cada dia d'ells, a cada assemblea, a cada acció que fem... sempre presents i transmeten il·lusió en tot allò en què s'impliquen. La gent del taller contra la violència immobiliària i urbanística, són gent que m'ha fet tornar a creure en l'Okupació com a opció, com ideal..., gent que davant d'una injustícia actuen, fan desobediència civil, estan ocupant pisos buits a Ciutat Vella, donant suport i ajudant els veïns ja grans a qui fan mobbing per deixar les seves llars i especular en aquelles zones construint hotels o habitatges inaccessibles. La gent de la "guerrilla de l'habitatge" enriqueixen i aporten elements

a l'assemblea amb qui jo estic aprenent i començo a ser conscient de moltes coses que no sabia, encara m'he de formar més, les assemblees, els tallers de l'acampada, els llibres que vaig llegint, les vivències de les persones i dels col·lectius, formant part d'aquest aprenentatge que tot just començo i espero que em porti lluny juntament amb els meus companys i companyes de l'habitatge digne.

Sobre el libro "Los curas obreros"

MANOLITA OLMO I JAUME RIBAS
GRUP RIERA / ZONA BAIX LLOBREGAT

Después de haber leído y reflexionado el libro de Esteban Tabares *Los curas obreros: su compromiso y su espíritu* (Sevilla, Nueva Utopía, 2005), he querido sacar unas reflexiones que nos han impactado y que nos pueden ayudar en nuestro compromiso, pues es un testimonio de sacerdotes obreros que describen su presencia dentro del mundo obrero y el alejamiento de la clase trabajadora de la institución eclesial. Son unos testimonios de mucha profundidad; os lo recomendamos como militantes, nos puede ayudar a descubrir nuestra memoria histórica. Como dice Charles Peguy: "Si desaparece la memoria y la esperanza, el futuro queda mutilado". También como dice José María Castillo: "Es uno de esos libros que dicen lo que uno lleva dentro y no sabe formular con la precisión, la exactitud, la abundante documentación que aportan formulado con tanta sencillez y al mismo tiempo con tanta profundidad."

Intentaremos en un breve recorrido por el texto dar una primicia significativa del alcance de este libro:

"El testimonio que queremos dar al mundo obrero podría resumirse en tres rasgos, ante la imagen que el pueblo español tiene de la Iglesia: la iglesia rica y amiga de los ricos, la iglesia poderosa aliada con el poder y la iglesia dominadora. Nosotros pretendemos ofrecer la realidad de un sacerdocio pobre entre los pobres, servidor de los débiles y fraternal.

- ¿Es qué la ideología burguesa es la única forma de expresar la experiencia religiosa? ¿O más bien lo contrario? ¿Es la mejor forma de invalidar históricamente el mensaje cristiano?

- ¿Qué hacer para que un día sean los pobres quienes participen activamente en la vida de la Iglesia, de sus comunidades y de sus proyectos?

- Los pobres y explotados son los que claman por la liberación, siendo conscientes de que ahí en la vida, en la base, está Dios sufriendo con los que sufren. Es ahí donde queremos estar participando. El ejemplo de Jesús es el que nos ayuda a despojarnos de nuestros privilegios y ser como cualquier hijo de vecino.

- También se suele decir evangelizar. Esta posición de autosuficiencia muchas veces es un obstáculo para pretender evangelizar. Es preciso cambiar de óptica y de posición si realmente se quiere hacer lo que hizo Jesús.

- Vivir la fe como "buscadores" de Dios en el corazón de la vida de la gente sencilla y de la Clase Obrera.

- La gente sencilla solo se fía de los que no van a sacarles nada. La gratuidad es una puerta de entrada de Dios en la vida. En la gratuidad, en la solidaridad, es donde Dios se suele manifestar.

- El mundo obrero, la gente sencilla, me han hecho des-

cubrir a un Dios maravilloso que nos quiere. Esto no ha sido sencillo.

- El mundo obrero me ha aportado su disponibilidad, la entrega de la gente y la solidaridad de los pobres.

- Antes que ser cura hay que ser amigo y compañero. Lo ritual tiene sentido cuando se llena con la vida: "Ir por el mundo entero pregonando la buena noticia a toda la humanidad".

- Nuestra inquietud es dar una imagen nueva de la iglesia, pobre y liberadora, allí donde estamos.

- Cada vez experimento con más fuerza que no estoy en el mundo obrero para evangelizar sino para ser evangelizado. Estoy para aprender, más que para enseñar. Me despojé de la pretensión, de ser un salvador y ahora acepto mi vida en su sencillez y normalidad. Entiendo mi vida como una llamada a la felicidad de compartir con otros el camino y saborear la vida juntos en sus sencillas cosas buenas y en los duros momentos de lucha.

"Lo más valioso que podemos ofrecer es la esperanza". Necesitamos ofrecernos a nosotros mismos, vivir ilusionados sin desfallecer frente a las duras pruebas. Nos fatigamos y luchamos, pues tenemos puesta en Dios la esperanza (La esperanza es como una corriente de agua permanente que riega nuestras raíces y estimula nuestro crecimiento personal y colectivo.)"

Diez consejos para los militantes de izquierda

FREI BETTO*

1. Mantenga viva la indignación.

Verifique periódicamente si usted es realmente de izquierda. Adopte el criterio de Norberto Bobbio: la derecha considera la desigualdad social tan natural como la diferencia entre el día y la noche. La izquierda, por el contrario la encara como una aberración a erradicar.

Cuidado: usted puede estar contaminado por el virus socialdemócrata, cuyo principal síntoma es utilizar métodos de derecha para obtener conquistas de izquierda y, en caso de conflicto, desagradar a los pequeños para no quedar mal con los grandes.

2. La cabeza piensa donde pisan los pies.

No es posible ser de izquierda sin mancharse los zapatos allá donde el pueblo vive, lucha, sufre, se alegra y celebra sus creencias y sus victorias. Teoría sin práctica es hacerle el juego a la derecha.

3. No se avergüence de creer en el socialismo.

El escándalo de la Inquisición no hace que los cristianos abandonen los valores y las propuestas del Evangelio. Del mismo modo, el fracaso del socialismo en el Este europeo no debe llevarle a usted a desterrar el socialismo del horizonte de la historia humana.

El capitalismo, que está en vigor hace ya 200 años, ha fracasado para la mayoría de la población mundial. Hoy somos 6 mil millones de habitantes. Según el Banco Mundial, 2.800 millones sobreviven con menos de 2 dólares por día, y 1.200 millones con menos de un dólar por día. La globa-

lización de la miseria no es mayor gracias al socialismo chino, que, a pesar de sus errores, asegura alimentación, salud y educación a 1.200 millones de personas.

4. Sea crítico sin perder la autocrítica.

Muchos militantes de izquierda cambian de lado cuando empiezan a buscar tres pies al gato. Marginados por el poder, se vuelven amargados, y acusan a sus compañeros/as de errores y vacilaciones. Como dice Jesús, ven la paja en el ojo del otro, y no la viga en el suyo. Ni se comprometen para mejorar las cosas. Se quedan como meros espectadores y jueces, y, poco a poco, son cooptados por el sistema.

La autocrítica no consiste sólo en admitir los propios errores, sino admitir ser criticado por los/as compañeros/as.

5. Sepa diferenciar entre militante y "militonto".

Militonto es aquel que presume de estar en todo, participar en todos los actos y movimientos, actuar en todos los frentes. Su lenguaje está lleno de las grandes palabras y los efectos de su acción son superficiales.

El militante profundiza sus vínculos con el pueblo, estudia, reflexiona, medita; se cualifica en una determinada forma y área de actuación o actividad, valora sus vínculos orgánicos y los proyectos comunitarios.

6. Sea riguroso en la ética de la militancia.

La izquierda actúa por principios. La derecha, por intereses. Un militante de izquierda puede perder todo -la libertad, el trabajo, la vida...-

menos la moral. Sin moral, desmoraliza la causa que defiende y encarna, y presta un inestimable servicio a la derecha.

Hay tipos amarillos disfrazados de militantes de izquierda. Es el sujeto que se compromete teniendo en vista sobre todo su ascenso hacia el poder. En nombre de una causa colectiva, busca en realidad su interés personal.

El verdadero militante (como Jesús, Gandhi, Che Guevara) es un servidor, dispuesto a dar la propia vida para que otros tengan vida. No se siente humillado por no estar en el poder, ni orgulloso por estarlo. El no se confunde a sí mismo con la función que ocupa.

7. Aliméntese con la tradición de la izquierda.

Es preciso oración para cultivar la fe, cariño para nutrir el amor de la pareja, y "volver a las fuentes" para mantener encendida la mística de la militancia. Conozca la historia de la izquierda, lea (auto) biografías como el "*Diario del Che en Bolivia*", y novelas como "*La Madre*" de Gorki, o "*Las uvas de la ira*" de Steinbeck.

8. Prefiera el riesgo de equivocarse con los pobres, a la pretensión de acertar sin ellos.

Convivir con los pobres no es fácil. Primero suele darse una tendencia a idealizarlos. Luego se descubre que entre ellos se dan los mismos vicios que en las demás capas sociales. Ellos no son mejores ni peores que los demás seres humanos. La diferencia es que son pobres, o sea, personas privadas injusta e involuntariamente de los bienes esenciales de la ▶

▶ vida digna. Por eso es por lo que estamos a su lado. Por una cuestión de justicia.

Un militante de izquierda jamás negocia los derechos de los pobres y sabe aprender con ellos.

9. Defienda siempre al oprimido, aunque aparentemente no tenga razón.

Son tantos los sufrimientos de los pobres del mundo que no se puede esperar de ellos actitudes que tampoco siempre aparecen en la vida de quienes tuvieron una educación refinada.

En todos los sectores de la sociedad hay gente corrompida y bandidos. La diferencia es que, en la élite, la corrupción

se hace con la protección de la ley y los bandidos son defendidos mediante mecanismos económicos sofisticados, que permiten que un especulador lleve una nación entera a la ruina.

La vida es el don mayor de Dios. La existencia de la pobreza clama al cielo. No espere jamás ser comprendido por quien favorece la opresión de los pobres.

10. Haga de la oración un antídoto contra la alienación.

Orar es dejarse cuestionar por el Espíritu de Dios. Muchas veces dejamos de rezar para no oír el llamado divino que exige nuestra conversión, o sea, el cambio de rumbo en la vida.

Hablamos como militantes y vivimos como burgueses, acomodados, o en la fácil posición de jueces de quien lucha.

Orar es permitir que Dios subvierta nuestra existencia, enseñándonos a amar como Jesús amaba, liberadoramente.

***Frei Betto** és un dominic brasiler, havia estat dirigent de la JEC, empresonat un parell de vegades, responsable de pastoral obrera, animador de comunitats de base, periodista, assessor de Lula en el govern per al programa Hambre Cero fins que va dimitir a final del 2004.

(Extret de la secció LOGOS dins

www.servicioskoinonia.org)

La immigració subsahariana, una crida a la cooperació en el desenvolupament de l'Àfrica

PLATAFORMA D'ENTITATS CRISTIANES PER L'EMIGRACIÓ

Les entitats sotasignants, davant dels creixents i persistents intents d'entrada d'immigrants subsaharians al territori espanyol, a costa d'una terrible mortalitat, volem expressar la nostra preocupació i fer públiques aquestes reflexions:

1. La gran quantitat de subsaharians que arriben a la vida per entrar a Europa mostra la desesperació amb què bona part de les poblacions africanes contemplan la situació i el futur dels seus països, com també l'abisme de la desigualtat que separa l'Àfrica subsahariana i Europa.

2. Malgrat això, la principal preocupació de les autoritats espanyoles i europees, més enllà d'atendre les necessitats immediates d'aquests immigrants, consisteix a retornar-los al seu origen i establir mecanismes de reducció d'aquests fluxos, mitjançant mesures de vigilància marítima, control de

fronteres i ajuts als governs dels països emissors amb aquesta finalitat.

3. En canvi, no observem la voluntat d'aplicar una política seriosa, sostinguda i global dirigida a la reducció de la pobresa existent en els països subsaharians que és l'arrel evident de l'emigració. Simplement s'anuncien algunes mesures tímides d'increment de l'ajut i compensació de deute que són manifestament insuficients.

4. Per altra banda, resulta contradictori que, als immigrants que no poden ser expulsats, se'ls distribueixi aleatòriament pel territori i alhora se'ls negui tota possibilitat de guanyar-se la vida legalment, al mantenir-los indefinidament en situació d'irregularitat administrativa, condemnant-los a la marginació.

5. Considerem que aquests fluxos migratoris han de ser

entesos com una crida a un canvi radical de les relacions polítiques i econòmiques entre Europa i aquests països, molts dels quals ocupen els últims llocs segons l'índex de desenvolupament humà. És per això que fem una crida a la població per tal que reclami de les autoritats espanyoles i de la UE la presa de mesures polítiques urgents en aquesta línia, entre elles:

-Multiplicar els fons destinats a la cooperació per al desenvolupament, molts dels quals es podrien obtenir estalviant despeses en vigilància fronterera.

-Cancel·lar la totalitat del deute extern dels països subsaharians.

-Eliminar les nombroses polítiques i lleis comercials injustes que perjudiquen greument aquests països.

-Impedir la venda d'armes als països subsaharians i reforçar la cooperació en la resolu- ▶

►ció de conflictes i la governabilitat.

-Demandar, davant d'organismes i fòrums internacionals, un increment de la cooperació global amb l'Àfrica subsahariana.

-Avançar cap a unes noves polítiques migratòries que prioritzin el respecte a la dignitat de les persones i els drets humans, així com la no discriminació davant la llei.

-Promoure un millor coneixement de la ciutadania so-

bre les cultures, història, situació i problemàtiques de l'Àfrica, introduint aquests temes en els plans d'estudi de l'ensenyament i en els mitjans de comunicació públics.

Barcelona, 5 de juliol de 2006

La Plataforma està formada per les següents entitats:

ACO, CARITAS, CINTRA-BENALLAR, CON VI VIM, CRISTIANISME I JUSTÍCIA, CRISTIANS PEL SOCIA-

LISME, DELEGACIÓ DE PASTORAL OBRERA, DELEGACIÓ DE PASTORAL SOCIAL, FUNDACIÓ ESCOLA CRISTIANA, FUNDACIÓ MIGRA-STUDIUM, GOACHOAC, JOC, JUSTÍCIA I PAU, INTERCULTURALITAT I CONVIVÈNCIA, PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL PI, PASTORAL AMB IMMIGRANTS (PAI), RELIGIOSES EN BARRIS, UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (URC).

Per què la seguretat social?

JOSEP SÁNCHEZ BOSCH
COMISSIÓ INTERNACIONAL

La persona humana sempre ha buscat la protecció i la seguretat davant dels imprevistos, l'infortuni, la malaltia..., per això ha tendit a agrupar-se en pobles, tribus, etc. En una època no gaire llunyana, la família era qui assumia la major part de la responsabilitat de protecció de la persona. Des de mitjan segle XIX, a l'inici del Moviment Obrer, es van crear associacions de protecció mútua, i cap a finals d'aquest segle el dictador prussià Otto von Bismark estableix la seguretat social a fi de mitigar els motius que portaven els obrers a la rebel·lió.

Durant el segle XX la seguretat social ha anat ampliant la cobertura principalment en els camps de la malaltia, l'atur, la jubilació i la protecció a la família. Especialment després de la Segona Guerra Mundial, era fàcil adquirir nous drets, el món occidental es veia pressionat per l'alternativa del bloc soviètic. Actualment, desapareguda aquesta pressió, i amb un gran impuls de la ideologia neoliberal, també i potser especialment en els països de l'antic bloc soviètic, la seguretat social es mira com una rè-

mora que dificulta la competitivitat de les empreses i que d'aquí a pocs anys no es podrà assumir.

Aquesta amenaça que perceben especialment països on la cobertura de la seguretat social està més desenvolupada ha portat al MTCE (Moviment de treballadors cristians d'Europa) a iniciar una reflexió que es publica en un "llibre blanc" que estarà aviat a la vostra disposició (i també a Internet).

Essencialment es creu que la seguretat social és un dret de la persona, que és un signe de solidaritat i que s'ha de mantenir per la solidaritat, que a causa de l'augment de l'atur i de la longevitat de les persones el finançament provenint solament de les rendes del treball no cobrirà en el futur les despeses i, per tant, cal trobar alternatives i ampliar la solidaritat amb la imposició a totes les rendes siguin del treball o del capital, benèfics, interessos, guanys a borsa, etc.

En aquest sentit, volem una seguretat social de caràcter públic, que doni el màxim de cobertures i de garanties de

prestació –en igualtat de condicions i d'accés– a tota la població, especialment als sectors socials i econòmics més febles (atur, marginació, tercera edat, etc.).

Els delegats dels moviments que formem el MTCE, manifesten en certs moments tendències polítiques divergents, però davant aquest problema concret hem adoptat una posició comú que és contrària a la tendència neoliberal dominant: ¿no deu ser que el neoliberalisme és contrari al desenvolupament de la persona? Estimar l'altre com a tu mateix, no ens posa en el camí de la solidaritat? No és aquest el camí de l'alliberament?

És veritat que mirant-ho globalment, a Europa som uns privilegiats, però això no ens ha de desactivar, creiem que la persona ha d'estar al centre de l'economia i que la nostra lluita per la dignitat, també ha de servir perquè arreu del món la persona ocupi el seu lloc progressivament. Des de la nostra època de la JOC hem après que la persona val més que tot l'or del món.

La mala gente. Una historia de militantes

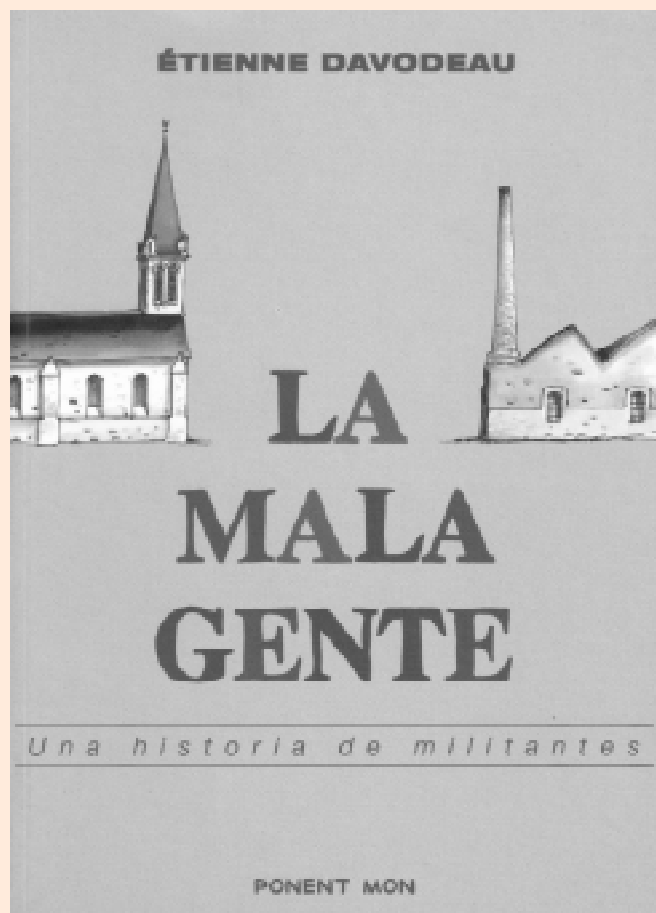
Étienne Davodeau

Rasquera/Tarragona, Ponent Mon, 2005

Premi de la Crítica i Premi del Públic 2006 del Festival Internacional del Còmic d'Angulema (França)

Es tracta d'un llibre/còmic, molt interessant i amè, de fàcil lectura. L'autor, un reconegut dibuixant de còmic francès, explica l'itinerari real d'una família obrera francesa des dels anys 50 als 80. La infantesa, el pas per la JOC, l'ACO i el seu compromís militant al treball, sindicat (CFDT) i Partit Socialista francès.

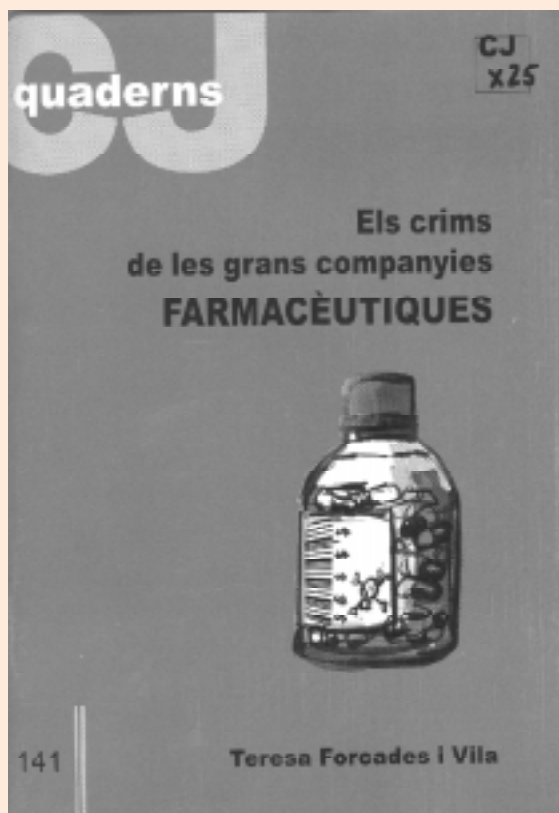
Segur que els militants més veterans de l'ACO s'hi sentiran molt reflectits, ja que, de fet, molts han viscut situacions semblants. I també per als militants no tan veterans pot ser una bona reflexió sobre el que es va viure aquells anys i sobre una història que és de tots.

Els crims de les grans companyies farmacèutiques

Teresa Forcades i Vila

Quaderns CJ 141, Barcelona, 2006

En el breu període que va de 2000 a 2003, gairebé la totalitat de les grans companyies farmacèutiques van passar pels tribunals dels EUA, acusades de pràctiques fraudulentament. Vuit d'aquestes empreses han estat condemnades a pagar més de 2.200 milions de dòlars de multa. En quatre d'aquestes companyies farmacèutiques implicades (TAP Pharmaceuticals, Abbott, AstraZeneca i Bayer) han reconegut la seva responsabilitat per actuacions criminals que han posat en perill la salut i la vida de milers de persones. Quines són aquestes actuacions? Qui en rep les conseqüències? Què mou les companyies farmacèutiques a actuar així? Quines respostes s'estan produint davant d'aquests abusos i quines cal que es produeixin encara? En aquest quadern estudiarem les estratègies actuals d'aquestes indústries i l'impacte directe que aquestes estratègies tenen en la manera com concebem la salut i la malaltia i en els recursos que tenim per promocionar l'una i prevenir o guarir l'altra.

Podeu subscriure-us als Quaderns CJ a Cristianisme i Justícia, Roger de Llúria, 13, 08010 Barcelona. També podeu accedir als Quaderns a www.fespinal.com (català i castellà).